

ชายใดจะต้องตัวเธอเป็นอันต้องลบลทุกสาย
ยามวัน (จ๋า) เมื่อรู้ถึงสามคนอย่างพวกเขานี้แหละ!

It's You
เจ้าของ
หัวใจ
ยังไป
ต้อง
ใช่เธอ

Mina เขียน

Jamsai Love Series

It's You เจ้าของหัวใจ ยังไงต้องใช่เธอ

Mina เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-0494-4

ภาพประกอบ สุปัตนิ์ ปรีเปรม
ภาพการ์ตูนท้ายเล่ม กนกฉัตร ทองบำรุง

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848
อีเมลล์ editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 179 บาท

พบบน
กระดานออนไลน์สายตาเรารู้
www.greenread.com

ทักทาย

ว้าว~ โครงการนักเขียนหน้าใสเดินทางมาถึงปีที่สี่แล้วละ มยอมนั่งคนสวย
จึงขอทำหน้าที่นำหนึ่งในผู้เข้ารอบสุดท้ายมาให้ทุกคนที่รักได้รู้จักกัน ^o^ และ
สำหรับเล่มที่อยู่ในมือเพื่อนๆ นี้ก็คือผลงานเรื่อง 'It's You เจ้าของหัวใจ ยังไง
ต้องใช่เธอ' จากฝีมือของ 'Minda' มยอมนั่งขอฝากนักเขียนคนนี้ไว้ในอ้อมใจและ
ช่วยเชียร์กันด้วยนะคะ ^_^

การดำเนินเรื่องจะเล่าเรื่องราวของสาวน้อยมัธยมปลายคนหนึ่งซึ่งมาพร้อม
อาการประหลาด (?) นั่นคือจะให้ผู้ชายโดนตัวไม่ได้เด็ดขาด ไม่งั้นอีกฝ่ายจะสลับ
จำ โอ๊ะโอ ถ้าเป็นแบบนี้ต่อไปเรื่อยๆ เธอจะมีความรักเหมือนคนอื่นๆ เขาได้เธอ
คะ ถั่วต้มค่า เพราะแค่มยอมนั่งไม่มีความรัก เอ๊ย แค่มยอมนั่งไม่ได้อ่านนิยาย
รัก เค้ายังอยากจะลงไปนอนแค้นดินให้อันบกยับแย่ๆ เล้ยยย แงๆ TOT ทว่าเรื่อง
ที่เรากำลังเผชิญอยู่แอบกระซิบให้คะว่ามันมีทางแก้ แต่จะออกมาในรูปแบบไหน
อะไรยังไงนั้น เพื่อนๆ รีบพลิกหน้ากระดาษไปพิสูจน์ด้วยสายตาตัวเองกันดีกว่า
เพราะงานนี้มีหนุ่มๆ มารอเผยเสน่ห์ให้หยลกันถึงสามคนเชียวนะหละ อีๆ >O<

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมยอมนั่ง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

รู้จัก

นักเขียน

สวัสดีทุกคนค่า! ก่อนอื่นขอแนะนำตัวเองก่อน~ Mina ค่ะ! เป็นนักเขียนน้องใหม่ในเว็บบ้านสี่ล้อมแห่งนี้ ฝากตัวด้วยนะคะ! (ฮ่าา~) ดีใจมากค่ะที่มีโอกาสได้มาทักทายนักอ่านทุกคน ♥ ขอขอบคุณโครงการนักเขียนหน้าใหม่จริงๆ ค่ะที่ทำให้ 'It's You เจ้าของหัวใจ ยังไงต้องใช่เธอ' มีโอกาสได้มาโลดแล่นอยู่บนแผงหนังสือแบบนี้ ขอรับรองความน่ารักของหนู่มๆ เรื่องนี้ว่า...หล่อ น่ารัก น่ากิน อ่านแล้วต้องอมยิ้มไม่หยุดแน่นอน มาช่วยกันลุ้นดีกว่าค่ะว่าหนู่มคนไหนจะเป็นผู้โชคดีเป็นคู่แท้ของนางเอกเรา~

ท้ายนี้ อยากรจะขอบคุณทุกๆ คนที่คอยให้กำลังใจตลอดการแข่งขัน จนทำให้มาถึงตรงนี้ได้ ขอขอบคุณค่ะ!

เข้าไปทักทายและติดตามข่าวสารกันได้ที่ : <http://www.facebook.com/Minaaomamm>

หรือติดตามได้อีกทางที่ : <http://twitter.com/kkjaz> ค่ะ ♥

Mina

เบเบ้

สาวน้อย
ผู้มีโรคประหลาด ที่ชีวิตนี้
แค่อยาก... มีแฟน!

เจแปน

หนุ่มหล่อบาดใจ
แต่ดันทำตัวประหลาด...
แปลกคน!

๖๖๖ชั่วตัวละครเด๋อ

มิกเซอร์

หนุ่มน่ารัก
ผู้หาตัวจับยาก มีรอยยิ้ม
ไว้ละลายใจสาว ๆ

ดีเบย์

หนุ่มดี กวนประสาท
แต่กลับใจดี จนทำให้
มีบางคนคิดไกล~

สำนักพิมพ์ใหม่ใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

บางคนเชื่อว่า...โชคชะตาลิขิตให้ชีวิตเป็นไปในแบบที่มันจะเป็น
บางคนเชื่อว่า...โชคชะตาเป็นเรื่องบังเอิญ แล้วเอาไปทักทักกันเอง
บางคนเชื่อว่า...โชคชะตากำหนดได้ เปลี่ยนแปลงได้
และบางคนเชื่อว่า...โชคชะตาไม่มีอยู่จริง

แล้วคุณล่ะ...สำหรับคุณ โชคชะตาเป็นแบบไหน

Do you believe in destiny?

ตัวอย่าง

Chapter 1

"เบเบ้"

"..."

"เบเบ้!"

"(_ _)Zzzz"

"ไอ้ขี้เกียจ! เมื่อไหร่จะตื่นหา!"

โครม!

โอ.โอ!

ฉันลืมตาตื่นในทันทีที่รู้สึกได้ว่าขา แขน และก้นของตัวเองสัมผัสกับ
พื้นอันเย็นเยียบ อะ...อะไรกัน ที่จริงตอนนี้ฉันต้องนอนกอดน้อง
โตราเอมอนอยู่บนที่นอนนุ่มๆ ไม่ใช่เหรอ =O= งงค่ะ

"มัวแต่ทำตาปริ้ออยู่นั่นล่ะ! มันจะป่วยอยู่แล้ว! นอนกินบ้านกินเมือง
จริงๆ รีบๆ อาบน้ำแล้วลงไปกินข้าวซะ #@%#@!" เสียงบ่นค่อยๆ เบา

ลง เมื่อคนที่กำลังปั่นใส่ฉันเดินออกไปจากห้อง แต่ปากก็ยังไม่หยุดปั่น ==
ฉันขี้ตาฉันปรี๊ดแสนปรี๊ด และเมื่อตื่นเต็มทีก็พบว่าตัวเองกำลัง
นอนอยู่บนพื้น โดยที่ขาข้างหนึ่งของฉันยังคงพาดอยู่บนเตียง

แม่...

ถีบฉันตกเตียงอีกแล้ว!

ฮือๆ ฉันล่ะเปื้อนจริงๆ TOT คนกำลังไม่สบาย ไม่เห็นใจกันบ้างเลย!
ฉันคลานกลับขึ้นมานอนเตียงแล้วบิดขี้เกียจอย่างสุดกำลัง เริ่มรู้สึกกับ
ระบบขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ TAT เพราะแม่แท้ๆ เลย ถีบฉันอยู่ได้ทุกที่ทุกวัน

ฮือๆ ฉันยังไม่ได้บอกสินะคะว่าฉันเป็นใคร...ฉันชื่อ 'เบเบ้' ค่ะ อายุ
สิบเจ็ดปี เป็นลูกสาวคนเดียวของที่บ้าน มีพ่อกับแม่ใจดีแต่ขี้บ่นขี้นเพ
--; โดยเฉพาะแม่คะ บ่นได้เที่ยงวันยันเที่ยงคืนเชียว ฮ้อ ฉันโสดค่ะ...โสด
มาตั้งแต่เกิด และคงจะยังโสดต่อไปเรื่อย ๆ TAT ไม่ใช่ว่าฉันหน้าตาไม่ดี
อ้วน เตี้ย ขี้เหร่ หรือตัวดำหกรอกนะคะ ฉันออกจะเป็นสาวน้อยที่หน้าตา
น่ารักเสียด้วยซ้ำ! (ไม่ได้ยอตัวเอง แค่พูดตามความจริง TAT) เพื่อนฉัน
ก็พูดกันแบบนั้น แต่ที่ฉันยังหาแฟนไม่ได้เลยสักคน เหตุผลก็เพราะ...

ฉันเป็นโรคประหลาดค่ะ TOT โรคที่ฉันเชื่อว่าคงไม่มีใครในโลกนี้
เป็นแบบฉัน และหมอก็กไม่มีทางรักษาให้หายได้ ที่จริงตัวฉันเองก็ไม่ว่า
สิ่งที่ตัวเองเป็นมันเป็นโรคประหลาด หรือแค่อาการประหลาดกันแน่...

เพราะฉันไม่สามารถเข้าใกล้ผู้ชายได้!

ไม่ใช่สิ เข้าใกล้นะพอไหว แต่ถ้าสัมผัสถูกตัวกันเมื่อไหร่ ผู้ชายคนนั้น
จะนั่งไปราวสามวินาที ก่อนจะสลบล้มพับไปต่อหน้าต่อตาเลย TOT! แปลก
มั๊ยคะ แปลกสุดๆ เลยใช้มั๊ย! ฮือๆ

ฉันไม่รู้ว่าตัวเองเป็นอะไร แม่กับพ่อเคยพาฉันไปหาหมอ แต่หมอ
ก็ช่วยอะไรฉันไม่ได้เลยสักอย่างเดียว

ทุกคนอาจจะสงสัยอีกว่า...แล้วกับพ่อล่ะ? ฉันทำยังไง มันมีเรื่อง
แปลกอย่างหนึ่งของโรคประหลาดนี้ค่ะ -- คือฉันสามารถเข้าใกล้พ่อได้
ซึ่งฉันเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม รวมถึงญาติผู้ชายบางคนของฉันด้วย...
แค่บางคนเท่านั้นนะ เพราะกับบางคน ฉันก็ยังเข้าใกล้ไม่ได้อยู่ดี! ไม่เข้าใจ

เลยจริงๆ ว่าไอ้โรคบ้าๆ นี่มันเอาอะไรมาวัดกันว่าฉันจะเข้าใกล้ใครได้หรือไม่ได้ TOT

ฉันคงเป็นผู้หญิงที่ขวยที่สุดในโลกใบนี้ YOY ทั้งๆ ที่ตอนอยู่บนบัลลังก์ฉันยังนั่งเล่นกับเพื่อนผู้ชายได้อยู่เลย! พอมารู้ตัวอีกทีก็ตอนฉันขึ้น ป.1 ฉันออกไปวิ่งเล่นที่สนามเด็กเล่น หลังจากไม่ได้ไปมาเป็นปี (ช่วงก่อนหน้านั้นฉันป่วยบ่อย =_=) แล้วก็ไปขอพวกผู้ชายเล่นตำรวจจับผู้ร้ายด้วย ปรากฏว่าเด็กผู้ชายพวกนั้นสลับกันไปหมดต่อหน้าต่อตาฉัน แน่แน่นอนว่าพ่อแม่ของพวกเขาสั่งห้ามไม่ให้มาเล่นกับฉันอีกเลย --;

ฉันไม่เข้าใจเลยจริงๆ ค่ะ TOT ว่าทำไม...และเพราะอะไร ฮือๆ นับจากวันนั้น ชีวิตฉันก็เลยขาดเพื่อนผู้ชายมาโดยตลอด อยู่โรงเรียนหญิงล้วนตั้งแต่เด็ก เพื่อนก็มีแต่ผู้หญิง ทำอะไรก็มีแต่ผู้หญิง ผู้หญิง และผู้หญิง ดูเหมือนชีวิตฉันจะมีผู้ชายใกล้ชิดแค่คนเดียวซึ่งก็คือพ่อ

ฉันแค่อยากมีแฟนกับเขาบ้างก็เท่านั้น TAT ชีวิตแบบนี้ช่างน่าเศร้า

"กินข้าวเสร็จก็อย่าลืมกินยาละ เดี่ยวไม่หายสักที" แม่โผล่หน้าออกมาจากห้องครัว เมื่อได้ยินเสียงฉันเลื่อนเก้าอี้ที่โต๊ะอาหาร

ฉันละเบื่อ เบื่อ เบื่อ~ ตัวเอง นอกจากไอ้โรคบ้าๆ ที่ฉันเป็นแล้วนั้น ยังมีอีกเรื่องที่ฉันเบื่อมาก! คือฉันเป็นคนป่วยง่าย =_=_ ตากแดดนิด โดนฝนหน่อยก็พร้อมจะเป็นหวัดได้ตลอดเวลา นี่ฉันหยุดเรียนตั้งแต่เมื่อวานแล้ว ดีที่วันนี้อากาศมันดีขึ้นเยอะ ดีจนแม่กล้าถีบฉันตกเตียงอีกครั้ง =_=_

"ทำอะไรเสร็จแล้วก็เตรียมตัวซะนะ เดี่ยวแม่จะพาออกนอกไปข้างนอก" ฉันหันไปมองแม่ที่เดินเข้ามาอย่างแปลกใจ นี่ฉันป่วยอยู่นะ จะพาออกไปไหนอีกเนีย

"ไปไหนแม่"

"ไปหาหมอ"

"หาอีกทำไมอะ =O= เพิ่งไปหาเมื่อวานเอง ยายังกินไม่หมดเลย" แม่ถอนหายใจอย่างหงุดหงิด

"ฉันหมายถึงหมอดูต่างหาก!" ฮะ? -- ไปหาหมอดู?

สงสัยเมื่อเช้าแม่จะเล่นสูล่าสูล่าไปหน่อยแหยๆ ถึงจะพาฉันไป
หาหมอคุณเ็น

"แม่ม่งาย"

"เฮ้ ไอ้ลูกคนนี่! --"

"โทร 1900 เอาไม่ได้หรอ ชี้เกี่ยจออกอะ --," แม่กลอกตาไปมา
อย่างเอือมระอา ฉันพูดผิดตรงไหนล่ะ ไม่ต้องเปลืองค่าน้ำมันรดด้วย แถม
มีให้เลือกตั้งหลายหม่อ

"ไม่ได้!" แม่เลื่อนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามกับฉันก่อนจะนั่งลง "เมื่อเช้าแม่
ออกไปซื้อดอกไม้แถวตลาด เจอป่าแก่ๆ คนนึง อยู่ดีๆ แกก็เดินเข้ามาทัก"

"เพื่อนแม่หรอ เป็นป่าแก่ๆ เหมือนกันเลย)-o-("

"--+ แกหยุดกระแหนะกระแหนแล้วฟังแม่ก่อนได้มั๊ย" แกล้งเล่น
หน่อยเดียวเอง อะไร~ "อยู่ดีๆ ป้าเขาก็ถามแม่ว่าแม่มีลูกสาวไหม๊ พุด
ชื่อแกถูกด้วยนะ! แถมยังบอกว่าแกเป็นโรคประหลาด ไม่ถูกกับผู้ชาย!"

"..." ใครว่าฉันไม่ถูกกับผู้ชาย...ฉันอยากจะถูกกับทุกคนเลยล่ะ แต่
โดนตัวอีกฝ่ายไม่ได้เท่านั้นเอง TOT

"แล้วป้าเขาก็บอกอีกว่าให้พาแกไปหาเขา เขาจะดูดวงให้ แกมันเป็นผู้
หญิงดวงประหลาดมาก"

"..." ชีวิตฉันมันก็ประหลาดมาตั้งนานแล้วล่ะ --,-

"รีบๆ กินข้าวซะ! ฉันจะพาแกไปดูดวง"

สุดท้ายฉันก็โดนแม่ลากตัวออกมาจนได้ == เซ็งจัง คนอุตสาห์จะไป
นอนต่อ

"ทีนี้ล่ะ" ฉันงยหน้ามองตึกเก่าตรงหน้า ตึกแบบนี้ยังมีคนอยู่อีกหรอ
==

มันเป็นตึกแถวสองชั้นเก่าๆ อยู่ติดกันสามคูหา แต่พอฉันเหลือบไป
มองสองคูหาที่อยู่ริมขวา ก็พบว่าประตูเหล็กถูกปิดไว้แน่นสนิท แถมสนิท
ยังเขรอะเกรอะกรังสุดๆ ดูไม่น่าจะมีใครอยู่ จะเหลือก็แต่คูหาริมซ้ายสุด
ที่อยู่ตรงหน้าฉัน ประตูเหล็กถูกเปิดแง้มไว้เพียงเล็กน้อย ดีนะ...ที่มันมีสนิท

แค่นี้เดียว ไม่งั้นฉันคงต้องไปซื้อถุงมือมาสีก่อนเปิดแหงๆ

"จะเข้าไปยังไงล่ะแม่ มีคนอยู่หรอ" แม่หันมามองหน้าฉันเพียงครู่เดียว ก่อนจะยื่นมือไปเขย่าประตูเหล็กอยู่สองสามที

"มีใครอยู่มั้ยคะ"

เงียบสนิท...

แม่ฉันเขย่าประตูเหล็กอีกหลายครั้ง แต่ก็ไม่มีทีท่าว่าจะมีใครมาเปิด

"ไม่มีใครอยู่มั้งแม่ กลับเหอะ"

"เดี๋ยวละกัน! ป้าเขาอาจจะไม่ได้ยินก็ได้"

ครืดดดดดดด~

ฉันสะดุ้งอย่างตกใจ เมื่ออยู่ดีๆ ประตูเหล็กก็เลื่อนเปิดเองอย่างรวดเร็ว! O.O ผู้หญิงคนหนึ่งกำลังยืนอยู่ตรงหน้าฉันกับแม่...

เธอใส่ชุดเดรสยาวสีดำ ผมสีดำสนิทถูกรวบตึงไปข้างหลังจนหมดดวงตามองสบตบ่งเยือกเย็นจนคนที่ได้มองถึงกับขนลุกอย่างไม่มีสาเหตุริมฝีปากถูกทาทัปไว้ด้วยลิปสติกสีแดงสด

แต่ทั้งหมดทั้งมวลแล้วนั้น...

ดูยังไงแม่ก็ไม่กล้าเรียกเธอว่าป้าได้เลย...ดูสาวกว่าแม่ตั้งเยอะ!

"ขอโทษที่ รอไม่นานในมั้ย ^^" เธอยกยิ้มเย้นที่ริมฝีปากแล้วผายมือให้ฉันกับแม่เข้าไปข้างใน

ทำไมฉันรู้สึกขนลุกวาบไปหมดทั้งตัวแบบนี้นะ =_=; อาจจะเป็นเพราะอากาศภายในตึกที่เย็นกว่าข้างนอก บวกกับความมืดสลัวของมันด้วยล่ะมั้ง

ครืดดดดด~ ฉันหันไปมองแม่หมอ (ขอเปลี่ยนชื่อเรียก ลูกป้าแกให้จริงๆ) ที่เลื่อนประตูเหล็กปิดสนิท จนภายในตึกมืดยิ่งกว่าเดิม แต่เพราะมีแสงไฟสลัวๆ สีส้มๆ จากหลอดไฟดวงเล็กๆ เปิดไว้อยู่ จึงทำให้พอจะมองเห็นอะไรอยู่บ้าง

"ตามมา" แม่หมอเดินนำฉันกับแม่ขึ้นบันไดไปยังชั้นบนของตึก ก่อนจะพาฉันเข้าไปยังห้องเล็กๆ ห้องหนึ่ง ดินเหนียวที่ข้างบนเปิดไฟเยอะกว่าข้างล่าง แม้ว่ามันจะเป็นแค่แสงไฟสลัวๆ สีส้มๆ ดวงเล็กๆ ก็ตาม

แม่หมอเดินไปจุดเทียนตรงแท่นอะไรบางอย่างก่อนจะนั่งลงบนโซฟาสีแดง
สดขนาดพอดีสำหรับหนึ่งคน โอ๊ะ ไฮไฮ =O=

"นั่งสิ" แม่ตึงฉันให้นั่งลงบนเก้าอี้ที่อยู่ตรงข้ามกับแม่หมอ แม่หมอ
จ้องหน้าฉันอยู่พักใหญ่จนฉันรู้สึกอึดอัด =_=; ก่อนจะหยิบสารบัพไฟอะไร
ไม่รู้มาวางบนโต๊ะตรงหน้าฉัน "หยิบออกมาสามใบ"

"ไฟปิปปี้เธอคะ =O="

เพียะ! แม่ตีมือฉันจนฉันสะดุ้งอย่างตกใจ TOT ถามไม่ได้เธอ แค่อ
อยากรู้เอง

"ขอโทษด้วยค่ะ ^^;" แม่บอกขอโทษแม่หมอแทนฉัน แม่หมอยิ้ม
บางๆ ให้อัน แต่รอยยิ้มนี้ละ น่ากลัวได้อีก =O=;

"ไม่ใช่หรอ"

"..."

"ไฟพิเศษ สำหรับเธอคนเดียวแม่หนู ^^" ฐบ~ สายลมเบาๆ พัด
ผ่านตัวฉันไปจนรู้สึกได้

"..." ในที่แค่นี้ไม่มีทิศทางให้ลมเข้าขนาดนี้...ลมมันพัดมาจากไหน
กัน พัดลมก็ไม่ได้เปิดอยู่ซะหน่อย =_=;

"เลือกซะสิ" ฉันพยักหน้าลงแล้วหยิบไฟออกมาจากกองสามใบ
ตอนนี้รู้สึกขำไม่ออก...เพราะเริ่มใจคอไม่ดีแบบแปลกๆ

แม่หมอนำไฟที่เหลือเก็บเข้าที่เดิม ก่อนจะเอาไฟที่ฉันเลือกไว้สาม
ใบมาวางเรียงกัน แล้วสลับที่มันไปมาพร้อมกับท่องอะไรเร็วๆ จำๆ อยู่
หลายที จึงจะหงายไฟใบแรกขึ้น

"..." ทำไมเงียบล่ะ =_=

"เป็นยังไงบ้างคะ" แม่ถามออกไป แม่หมอจ้องมองไฟใบนั้นอยู่นาน
แล้วเหลือบสายตาขึ้นมามองฉัน แต่สุดท้ายก็เงียบไป ก่อนจะเปิดไฟอีกสอง
ใบขึ้นมาในทันที

"มีอะไรรู้เปล่าคะ" ฉันถามออกไปด้วยความสงสัย เมื่อสายตาฉัน
เย็นยะเยือกคุณั้นจ้องมองมาที่ฉันนิ่ง...นิ่งมากจนทำให้ฉันขนลุก

"...ئه่หน่อยนะ" แม่หมอกวาดไฟสามใบที่ฉันเลือกมารวมกัน

"ดวงเธอ..."

"..."

"กำลังจะถึงขนาด"

"เฮ้ย จริงอะ!"

"จริง -,-" ฉันตอบเพื่อนทั้งสองที่ตะโกนถามด้วยความตกใจ
หลังจากได้ฟังฉันเล่าเรื่องที่ไปดูดวงมาเมื่อวันศุกร์จบ

ข้างเป็นเช้าวันจันทร์ที่ฉันหดหู่มากๆ ถึงแม้ว่าฉันจะไม่ได้เชื่อที่แม่หมอ
พูดชะสนิทาก็เหอะ แต่ก็นะ...อยู่ดีๆ มีคนมาบอกว่าอีกไม่นานฉันจะตาย
ใครมันจะมานั่งเฮฮาขึ้นชีวาได้กัน TOT กร๊าดดด

หลังจากแม่หมอทำนายออกมาแบบนั้น แม่ถึงกับหน้ามึตจนฉัน
ลากกลับบ้านแทบไม่ได้ =_=; อนาคตสุดๆ ไปเลย

"โอ้ย โอ้เบ๊เฮ้ย~ ทำไมชีวิตแก่น่าสงสารแบบนี้ละ แพนก็หาไม่ได้
สมองก็ทึบ ยังจะมาอายุสั้นอีกเพื่อนรัก TAT" ดูปากมัน =_
باب!

"หยุดพูดไปเลยนังวีเน!" ฉันดีหลังยัยกีวี่สุดแรงเกิด มันเป็นผู้หญิง
ที่กวนประสาทฉันได้ระดับสูงสุดจนถึงขั้นเกิน แถมยังมีหน้ามาเรียกฉันว่า
'เบ๊' แทนชื่อเบ๊อันสุดแสนจะน่ารักของฉันอีก ชิบะ

"..."

"แกให้กำลังใจเพื่อนหลายคนละ =_" ฉันว่าพลังขี้วีวี่ไปงั้นให้ยัยกีวี่
ก่อนจะหันไปหาเพื่อนอีกคน ยัยนี้ชื่อเริ เป็นลูกครึ่งญี่ปุ่น ความกวนประสาท
ของมันอยู่ระดับปานกลางแบบพอรับได้

แต่ก็นะ...ถึงพวกมันสองตัวจะกวนประสาทฉันอยู่บ่อยๆ แต่ก็ถือเป็น
บุคคลที่ฉันสนิทด้วยที่สุดแล้ว เห็นกวนๆ แบบนี้ ถึงเวลามีปัญหา สอง
คนนี้ฟังพาได้เลยละ โดยเฉพาะเวลาที่ฉันไม่สบาย ก็ได้พวกมันนี่ล่ะที่คอย
เก็บชีทเก็บงานไว้ให้ ทว่าอันที่จริงเราสามคนไม่น่ามารวมตัวกันได้เลยนะ
ไม่น่าเชื่อ =_=;

กีวี่นิสัยจะออกห้าวๆ ไม่เข้ากับหน้าตามากๆ ยัยนี้หน้าหวานจะตาย

ถ้าไฉ้มยาว หนุ่มๆ คงชอบกันตรึม แต่เสียใจ...ฉันเห็นมันตัดผมสั้นอยู่ตลอด ส่วนเอริ...ยัยนี้เป็นคนรักเพื่อนมาก ถ้ากับเพื่อนจะจริงใจมากค่ะ แต่ถ้ากับคนอื่น ฉันพูดได้เลยว่า 'ร้ายลึก' สุดๆ ยิ่งลุดแบบตุ๊กตา ผมยาวตัดเป็นลอนๆ หน้าตาใสซื่อ ยิ่งทำให้ดูไม่เป็นพิษเป็นภัยกับใคร หารู้ไม่...ยัยนี้จะตัวแม่เลย!

"โซมัยเอริ นังวีเน่านิสัยไม่ดีเนอะ TAT"

"ใช่~ แก่น่าสงสารจะตายเบเบ T_T ดูลิ เรียนก็ไม่เก่ง ผู้ชายก็ยังหาไม่ได้ ป่วยก็ง่ายแบบนี้ เอ้า ฉันสงสารแกจัง TwT"

ตะ...เตี้ยวะนะ =_=; นี่แกปลอมใจหรือซ้ำเติมฉันกันแน่

"ก๊ากกกกกกกกก!" ก๊วีปล่อยก๊ากออกมาอย่างสะใจ เมื่อเห็นว่าเอริช่วยทับถมฉันอีกที

ไอ้พวกเพื่อนเวร!

"ถ้าฉันตายจริงๆ ฉันจะมากหักคอพวกแกสองตัวก่อนใครเลย!"

"OxO" พวกมันสองตัวพากันปิดปากตัวเองในทันที คิดว่าฉันจะตายจริงๆ เหรอเนี่ย TOT

"แล้วหมอเขาได้บอกมัยว่าแกจะตายเมื่อไหร่" เออะ...คำถามของเอริสะท้อนใจฉันมากมาย

"เปล่า...แต่เขาบอกวิธีแก้เคล็ดมาให้ฉัน"

"มีด้วยหรอ O.O"

"มี..." ฉันนึกถึงใบหน้าและริมฝีปากสีแดงสดของแม่หมอที่กำลังสะยะยิ้มในมโนภาพ ก่อนจะรู้สึกชาวาบไปทั่วทั้งตัว =_=;

'มีแค่วิธีเดียวเท่านั้นที่จะทำให้เรอรอดพ้นได้'

...

'เธอต้องเจอเนื้อคู่ตัวเองภายในอาทิตย์นี้เท่านั้น'

ประโยคเหล่านี้ของแม่หมอทำให้ฉันนั่งซ็อกติดเก้าอี้ไปเลยตอนนั้น พุดเป็นเล่นไป! ฉันจะไปตรัสรู้ได้ยังไงว่าคนที่เจอจะใช่เนื้อคู่ตัวจริงของฉันนะ มันดูไม่สมเหตุผลเลยให้ตายเหอะ

"ว่าไงไฉ้ม >O< วิธึไหน!" ก๊วีเขย่าแขนฉัน

"ฉันต้องเจอเนื้อคู่ตัวเองภายในวันศุกร์นี้วะ =_="

"เอ้ยยย! O.O" พวกมันสองคนตะโกนขึ้นพร้อมกัน และสุดท้าย...
เสียงหัวเราะก็ดังตามมาอีกระลอกใหญ่

"ไอ้เบ้! อย่างแทะตะตัวผู้ชายไม่ได้เลย ยังคิดว่าเนื้อคู่แถมจะมีอยู่ใน
โลกนี้ด้วยหรอ ฮ่าๆๆๆ >O<!"

"เบเบ้...หมอดูเขาได้บอกมัยว่าเนื้อคู่แถมเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง บางที
แกอาจจะได้สามีเป็นทอมก็ได้มัย ฮ่าๆๆๆ >O<" ไอ้พวกเพื่อนเวร TAT
ฮือฮือฮือฮือ

"เรื่องนี้ไม่ขำนะโว้ย! ฉันอยากได้สามีเป็นผู้ชายเว้ย TOT!" พวกมัน
สองคนกลั่นขำกันอย่างเต็มที่

สงสารชีวิตตัวเอง TAT แพนก็ยังไม่มี ดันดันมาเจอคำทำนายทายทัก
แบบนี้ หดหู่ค่ะ!

"ไอ้เบ้ ^^~" กวีโอบไหล่ฉันไว้

"..."

"ไหนๆ ก็ไหนๆ ละ ไอ้ที่หมอดูเขาพูดนะจริงหรือไม่จริงเราก็ไม่รู้"

"=O="

"แกยังมีเวลาถึงวันศุกร์นะ ไม่คิดจะลองตามหาเนื้อคู่แถมหน่อย
หรอ~" ฉันว่างมเขมในมหาสมุทรยังจะง่ายกว่าตามหาเนื้อคู่ฉันอีกนะ TOT

"แกหมายความว่าไงอะวี้" เอริหันไปถามกวี

"ก็ไหนๆ ตอนนี้อยู่ตายหรือไม่ตายก็มีค่าเท่ากัน เพราะไอ้เบ้เองก็ไม่รู้ว่า
หมอดูเขาพูดจริงมัย และมันก็ไม่มีการรู้ล่วงหน้าด้วยว่าจะได้เจอเนื้อคู่เปล่า"

"แล้วว"

"เราก็คงไปหาผู้ชายให้มันซะเลยสิ! ถึงตอนนั้น ถ้าเขาไม่ใช่เนื้อคู่มัน
แล้วมันเกิดตายขึ้นมาจริงๆ อย่างน้อยก็ยังได้ตายตาหลับ ได้มีแฟนกับเขา
สักที ก็ากกกกก >O<"

นะ...นั่งวีเน่า! ปากเสียมาก กรีดดดดด ฉันเกลียดแกยัยเพื่อนบ้า!
TOT ฉันไม่ตายง่ายๆ หรอกโว้ยยย!

"ความคิดดี O.O" นี่แถมเห็นด้วยกับนั่งวีเน่าหรอเนี่ยเอริ! "ฮะ! ฉัน

คิดอะไรดีๆ ออกแล้ว!"

"หะ...เหือ?" ฉันกับกวีพากันหันไปมองเอริด้วยความงุนงง

"หลังเลิกเรียนวันนี้...แกเตรียมแต่งสวยไว้ได้เลย ฉันจะพาแกไปหาผู้ชาย!"

Chapter 2

17

"โทรโข่ง...พร้อม!"

"ลำโพง...พร้อม!"

"=_="; ฉันยืนมองยัยเพื่อนสองตัวตรงหน้า...นั่งวีเน่ถือโทรโข่งที่ไปจิกมาจากห้องสวัสดิการนักเรียน ส่วนเอริเองก็ถือลำโพงขนาดเล็กแบบพกพาที่ไปขอยืมมาจากรุ่นน้องชมรมแดนซ์คลับเอาไว้

"แกล่ะพร้อมมั๊ยไอ้เบ้!" กวีถามฉัน

--; ฉันยืนกอดป้ายพิวเจอร์บอร์ดไว้ในอ้อมอกแน่น ก่อนจะกวาดสายตามองไปที่ตัวบริเวณ

ยัยเอริทำอย่างที่ผมดูจริงๆ

เพราะตอนนี้สองเท้าของฉันกำลังเหยียบอยู่บนอาณาเขตพื้นที่ของโรงเรียน 'ชายล้วน'!

ไอ้จอร์จฟอยอดซาร่า TAT เกิดมาไม่เคยคิดว่าตัวเองจะได้ย่างกรายเข้ามาในที่แบบนี้! เอริไปหลอกยามหน้าโรงเรียนว่ามารับน้องชายที่ไม่สบาย ยามจึงปล่อยให้พวกเราสามคนเข้ามาโดยง่ายทั้งๆ ที่ยังไม่ถึงเวลาเปิดประตูโรงเรียนด้วยซ้ำ จากนั้นฉันก็โดนพวกมันสองตัวลากไปยืนอยู่ตรงประตูทางออกที่ทุกคนต้องเดินผ่าน และในระยะสายตาของฉันตอนนี้ นักเรียนชายทุกคนที่เดินผ่านไปผ่านมาระหว่างรอรเวลาเลิกเรียนกำลังมองพวกเราราวกับเห็นตัวประหลาด =_=";

"ทำไมทำหน้าแบบนั้นวะ ฉันอุตส่าห์พาแกมาตามหาเนื้อคู่ซะเว้ย!" กวีตบหลังฉัน

ฉันคงไม่ทำหน้าหงอเป็นหมากินเปิดโปรขนาดนี้...ถ้าไม่ใช่เพราะ

พวกแกพาฉันมาทำอะไรบ้าง ที่นี้! TOT ฮือๆ ยัยพวกบ้า!

ก็นึกว่าจะพาไปส่องหนุ่มแถวสยาม...ที่ไหนได้! พวกมันกลับมาฉันมาที่นี้ พวกด้วยแผนการบ้าง ของยัยเริ!

"ไม่เอาล่ะ ยัมลิ! ฉันอุตส่าห์แต่งสวยให้แกแล้วนะ!" เอิบอาก

"TAT" ผมที่เคยรวบเป็นหางม้าแบบลวกๆ ของฉันถูกพวกมันรีบหนึ่งยางไป ทำให้ต้องปล่อยยาวลงมา แอมเริยังเอาแปรงมาฉาบที่หน้าฉัน พร้อมกับกรีดไธเส้นดำๆ ลงบนเปลือกตาฉันอีก! ปกติฉันแต่งหน้าที่ไหนกัน! แต่ขโมยแปรงโคโดโมของแม่มาโปะหน้าก็หุแล้ว --

"เร็วๆ เข้า! ใกล้เวลาเลิกเรียนแล้วนะ! งานนี้ผู้ชายทุกคนต้องหันมาแลแ่งแน่นอน! นี่ๆ ก็วี่ แกต้องช่วยฉันแจกด้วย" เอิรียิบกระดาศปีกหนาๆ ออกมาจากกระเป๋ ขั้วความบนกระดาศพวกนั้นคือลายมือฉันน่ารักของเริที่เขียนอะไรบางอย่างเอาไว้ตัวใหญ่ๆ ก่อนจะเอาไปชี้ออกซ์ที่ร้านถ่ายเอกสารอีกที =_=; ฉันเหลือบมองกระดาศพวกนั้นแล้วอยากจะวิ่งเอาหัวชนกำแพงสักสิกรอบ!

'ประกาศรับสมัคร 'คนรู้ใจ'

ชื่อเบเบ้ อารมณ์ดี จริงใจ ยิ้มง่าย :) ไม่เรื่องมาก!

ต้องการคนดูแลค่ะ AOA แค่อยกันรู้เรื่องก็พอ

มีโรคประจำตัวประหลาด โดนตัวผู้ชายไม่ได้ ไม่งั้นอีกฝ่ายสลับ!

ขอแค่คนที่รับได้ทุกอย่างที่เป็น เรื่องอื่นหยวนๆ

สนใจติดต่อโดยตรงตอนนี้เลย!

กริ๊ดดดดดดดดดด อับอาย =.,=!

"เอามาครึ่งนึง ฉันจะแจก" ก็วี่แบ่งกระดาศปีกนั้นมาไว้กับตัวเอง
ฮอด!

เสียงฮอดบอกเวลาเลิกเรียนดังขึ้น ตามมาด้วยเสียงพูดคุยจ๊อแจ

นักเรียนเพศชายส่วนหนึ่งกำลังเดินลงมาจากตึก มองไปทางไหนก็มีแต่ผู้ชาย ผู้ชาย และผู้ชาย!

"เอริ เริ่มเลย!" อะ...เฮ้ย! เดี่ยวสิ ฉันยังไม่พร้อมโว้ย TOT

"จัด!" เอริเอล้าโพงวางไว้กับพื้น ก่อนจะเสียบ USB ของมันเข้ากับตัวลำโพง พร้อมกับเปิดโวลุ่มเสียงดังสุดโต่ง!

เสียงเพลงอันคุ้นหูดังขึ้น พวกนักเรียนชายที่กำลังเดินมาทางนี้มองพวกฉันเป็นตาเดียว =_=;

~เนื้อคู่ฉันยังไม่เกิดสักที และดูเหมือนยังไม่มีวีแววจะพบเจอ

พะ...พีบอยมาเอง --=;

~ไม่รู้ว่านานเท่าไรหรอกว่าฉันนั้นจะได้เจออะเจอ กับเธอคนที่ฉันรอ

"ใครสนใจแวทางนี้ก่อนคะ >O<! เรามีสาวน้อยน่ารักมานำเสนอค่า!" เสียงก๊วที่พูดผ่านทางโทรโข่งยิ่งเรียกสายตามันร้อยคู่ให้หันมาสนใจพวกเรา

"เบเบ้! แกฐปายสิ" เอริหันมาบอกฉัน

เอ่อ...จะดีเหรอ =,= ฉันเริ่มอายแล้วนะ ผู้ชายหลายคนกำลังเดินตรงมาทางนี้และมองดูพวกเราด้วยความสนใจ

~ก็ได้แต่ฝันไป ไม่กลายเป็นจริงสักที ก็ได้แต่รอทั้งปี

พีบอยทำร้ายเบเบ้ TOT

"ซูเร็วเข้า!" เอริบอกฉันอีกครั้ง

เออ...เอวอะ! TAT ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว อายุจะสั้นจริงหรือเปล่าไม่รู้ นั่งเบเบ้คนนี้ขอมีแฟนสักคนก่อนตายก็แล้วกัน!

พีบ! ฉันซูปายพิวเจอร์บอร์ดที่ถอดไว้อยู่นานขึ้นเหนือหัว และเมื่อพวกผู้ชายที่มามุงดูได้อ่านข้อความที่อยู่บนป้ายก็พากันฮือฮาขึ้นมา

'รับสมัครแฟน'

สั้นๆ ง่ายๆ แต่ได้ใจความ...นั่งวีเน่มานั่นแหละ TOT

"ใครสนใจ เข้ามาคุยได้เลยคะ สาวน้อยคนนี้น่ารักน่าหยิก เสียงเขื่อง กินง่าย ไม่ป่นไม่ดำนะค่า >O<!"

~อยากมีคนรัก คนมีรักมันเป็นแบบไหน คนอย่างฉันมันยังไม่เคย

เข้าใจ

พี่บอยช่วยเบบด้วยค่ะ TWT

ฉันหันป้าไปมาเพื่อให้ทุกคนที่เข้ามามุงได้อ่าน ขณะที่เอริกกำลังแจกกระดาษพวกนั้นให้พวกผู้ชายที่เดินผ่านไปผ่านมาและที่มามุงดูอย่างชะมัดเข้มข้น คนพวกนั้นก็พากันอ่านกระดาษในมือพลางมองฉันไปด้วย

ถึงแม้ว่าฉันจะอาย...แต่ก็สู้ตายค่ะ --v

อู๊ย --,-- หนุ่มคนนั้นน่ารักจัง ไม่สนใจพี่เหอจ๊ะ~ อ้ายยย คนนั้นหุ่นดีจัง...สนใจมีแฟนแปลกๆ มั้ยคะพอหนุ่ม รักกันแบบไม่ต้องสัมผัสตัวแบบฉบับกุลสตรีไทยเลยนะฮ้าตัวเอง~

"ว้าวว น่ารักอะ O.O" ฉันลดระดับป้าที่ตัวเองถืออยู่มาไว้ที่อกผู้ชายกลุ่มหนึ่งกำลังเดินมาทางนี้

O.O โอ้ว แม่เจ้า! นายพวกนี้คิดว่าตัวเองเป็นกลุ่ม F4 หรือไงกันคะ เดินมาอย่างเท หล่อกระแทกตาหยีๆ ของฉันจริงๆ

"เดี๋ยวนี้ผู้หญิงเขาหาแฟนกันแบบนี้แล้วเหอวะ ฮ่าๆ!" ผู้ชายสี่คนมาหยุดอยู่ตรงหน้าฉัน พลางพากันซุบซิบนินทาชนิดที่ว่าไม่ต้องเอาหูยื่นเข้าไปก็ได้ยินกันทั่วสารทิศ =_=;

ก๊วที่ไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหนอะไรสักอย่างเดินเข้าไปหาสี่คนนั้น แล้วแจกกระดาษพวกนั้นให้ไป เมื่อพวกเขาทั้งสี่คนอ่านข้อความบนกระดาษแล้วก็พากันหันมามองฉันตาโต

"นี่คนหรือสิ่งมหัศจรรย์อันดับแปดของโลกวะ O.O" ปากเหอจ๊ะไอ้หน้าหล่อ~

"คนบ้าอะอะไรจะเป็นโรคประหลาดขนาดนั้นวะ --" เสียงยียวนกวนประสาทของไอ้ผู้ชายที่ยืนอยู่ริมขวาสุดในสี่คนเรียกความสนใจของพวกเขาฉันสามคนให้หันไปมองทันที

วะ...ว้าวว *O* เป็นเพราะฉันมัวแต่โฟกัสไอ้หน้าหล่อที่อยู่ตรงกลางเลยไม่รู้ว้าไอ้ผู้ชายริมขวาคนนี้นั้นจะหน้าตาดึงดูดชวนใจเต้นได้ขนาดนี้

>///<

เขามีดวงตาเรียวกเล็กที่ดึงดูดมาก คิ้วเข้มๆ กับจมูกโด่งๆ และผิวขาวๆ

ของเขามันช่างทิ่มแทงหัวใจของคนนี้...เบเบ้ชอบผู้ชายดีค่ะ กร๊อดดดดด
>O<

เห็นหน้าแล้วตาไม่ลง แปะจังเลย -,-

เอริเดินไปเบาเสียงเพลงอันไพเราะของพี่บอยลง เพิ่งรู้ว่าตอนนี้
บรรดามนุษย์เพศชายมามุงดูฉันเยอะมาก =_=; และไอ้สี่คนหน้าหล่อนี้
ก็เป็นไทยมุงแถวหน้าสุดแบบวีไอพีเลยทีเดียว

"เฮ้อ ใครจะไปรู้ไ้ได้ย้ เขาอาจจะป็นสาวน้อยมหัศจรรย์ตามรอย
ทาทา ยังก็ได้เนะเว้ย" ฉั่นอกไขดาว เรียบป็นที่วิจอบน เป็นทาทา ยัง
ไม่ได้หอรอก -,-

"เฮ้ เธอเดินดูมดูมของทาทาเป็นมัย...แบบเนี้ยๆ ดูม มาจาเร่ดูม
มาจาเร่ดูม~" ไอ้หล่อ (กวนประสาท) ตรงกลางกำลังส่ายตูดให้ฉันดู บรรดา
ไทยมุงพากันหัวเราะอย่างชอบใจ =_=;

ฉันเหลือบมองไ้หนุ่มตี๋ขาวสุดที่กำลังหัวเราะจนตาหยีเข้าไปใหญ่
-///- ชอบค่ะ...ใจเต้นเลยคะ ไม่กล้าตอบได้เลยคะ เชนคะ~

"ไอ้เตอร์ หยุตเหอะ อายว่ะ"

"..." ไอ้ตี๋ของฉั่นเอามือฉลักไอ้หล่อตรงกลางเข้าไปข้างใน เขาเหลือบ
มองฉั่นอีกคร้ง แล้วก็ก้มมองอ่านไอ้ฟิวเจอร์บอร์ดในมืออีกรอบ

"โกหกรีเปลว่ะ -_-?"

"=O=?"

"คนบ้าอะไรโดนตัวผู้ชายไม่ได้ ประสาท" ทำไมพูดแบบนี้ล่ะคะไอ้ตี๋
ของฉั่น TOT!

"อ้าว โหงพุดงี่ล่ะ -_-^"

"..." เขาแล้วไง...ก็วี้ออกโรงแล้ว ไมโหง่ายป็นที่หนึ่ง!

"ไอ้เบ้มันป็นโรคประหลาด โดนตัวผู้ชายไม่ได้จริงๆ! ฉั่นไม่ได้โกหก
นะ นายนั้นแหละประสาท มายืนทำตาดูอยู่ได้ หล่อตายล่ะไ้บ้!" อย่า
TOT ฉั่นรู้ว่าแกร็กฉั่น...แต่อย่าด่าไอ้ตี๋ของฉั่นแบบนั้นสิ

หมอนันถึงกับอึ้งไปเลย บรรดาไทยมุงพากันเงียบกริบ เขามองไป
ที่ก๊วด้วยสายตาคาดโทษ แล้วเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าฉั่น

"งั้นก็ขอลองหน่อยแล้วกัน!" เขาเอื้อมมือมาหมายจะจับแขนฉัน ฉันรีบก้าวถอยหลังทันที

"..." ไม่เอานะ TOT ฉันไม่อยากให้อัฒิตีของฉันต้องมาสลับแทบเท้าฉันตรงนี้นะ เบเบ้รับไม่ได้

"จะเขยิบหนีทำไมล่ะ ---" อยู่ใกล้นายเดี่ยวใจสั้น =.= อี๊ๆ

เขาเดินเข้ามาใกล้ฉันอีกก้าว พอฉันจะก้าวถอยหลังอีก หมอนั่นก็ก้าวเท้ายาวๆ เข้ามา! O.O

กรี๊ดดด! อย่าแตะตัวฉันนนนน TOT!

หมับ!

จนได้! หมอนั่นจับแขนฉันไว้แล้ว! ฉันมองเขาด้วยสายตาขอโทษอย่างสุดซึ้ง ก่อนจะหลบตาปี๋~ อีกสามวินาที นายต้องลงไปนอนดมรองเท้าฉันแล้วนะ YOY

1...2...3... ลาก่อน อัฒิตีของฉัน T_T!

"ไม่เห็นจะเป็นอะไรเลย ---"

"..." ทำไมสลับแล้วนายพูดได้ล่ะ TAT

"เธอโกหกนี่!" >.O ฮะ?

ฉันรีบล้มตัวขึ้นมากทันที อัฒิตีของฉันยังคงยืนจับแขนฉันอยู่เหมือนเดิม O.O! เขาไม่ได้สลับไป!

นะ...นี่มันเรื่องบ้าอะไรกันเนี่ย!

ก็กับเอริมองมาที่ฉันด้วยสายตาตกตะลึง มันสองคนอ้าปากค้างเหมือนไม่อยากจะทำเชื่อสายตาตัวเอง

ผู้ชายตรงหน้าฉัน...สัมผัสตัวฉันได้! O.o เบเบ้ไม่อยากจะทำเชื่อ!

"ใครจะเป็นโรคประสาทนั่นได้จริงๆ =.= เธอบ้าริเปล่าเนี่ย" เขาพูดกับฉัน และมือของเขายังคงจับแขนฉันอยู่ นี่มันจะหนึ่งนาที่แล้ว...เขาก็ยังไม่สลับเลย!

"..."

"เห็นรึยัง ยัยนี่โกหก" อัฒิตีหันไปพูดกับบรรดาไทยมุงข้างหลัง ก่อนที่เสียงฮือฮาจะดังขึ้นอีกระลอก

ชะ...ซ็อก TOT ถึงอยากเถียงว่าไม่ได้โกหก แต่ฉันกำลังซ็อกที่ผู้ชายคนนี้สัมผัสตัวฉันได้! ซ็อกจนทำไอ้ป้ายที่ถืออยู่ตกลงพื้น...

เบเบ้นั่นอยากวิ่งเอาหัวไปโขกกำแพงสักสิบครั้ง เพื่อยืนยันว่าไม่ได้ฝันไป กร๊ดดดดด

"ไหนๆ ฉันขอลงหน่อยดีไต่เดีย" ไอ้ดีของฉันชื่อเคยส์สินะ >.,< ไอ้หล่อตรงกลางเดินเข้ามาพลองมองฉันเหมือนเป็นอะไรที่น่าหำทาย ไอ้ดีปล่อยมือออกจากแขนฉัน แล้วเบี่ยงตัวให้เพื่อนตัวเองเดินเข้ามา

หมับ!

"^^" เขาจับแขนฉันแล้วยัมให้

"=_=";

"แขนเธอนุ่มจะ..."

ตูบ!

"เฮ้ย! O.O" บรรดาไทยมุงพากันส่งเสียงตกใจ เมื่อไอ้หล่อที่จับแขนฉันอยู่...

สลับลงไปนอนดมรองเท้าฉันอย่างสวยงาม _-;

ไอ้ดีหันมามองฉันอย่างตกตะลึง ดวงตาอันเรียวเล็กแต่ช่างมีเสน่ห์แบบมหาศาลของเขากำลังเบิกโตแบบตกใจสุดๆ และตอนนี้สายตาของบรรดาไทยมุงทุกคนก็จ้องมาที่ฉันเป็นตาเดียว

เอ่อ =_=";

คราวนี้เชื่อหรือยังว่าฉันไม่ได้โกหก =.,=!

Chapter 3

"เมื่อไหร่เธอจะเลิกกลวงลามฉันชะที่ _-=" ดีโดยหันมาพูดกับฉันอะไรกัน...ฉันแค่นั่งจับๆ จั้มๆ แขนนายเองนะ =.,= ก็แค่อยากมั่นใจว่าฉันไม่ได้ฝันไป ฮุๆๆ

ตอนนี้ฉัน วีน่า และเอนิ่งอยู่ในห้องพยาบาลของโรงเรียนชายล้วนที่ฉันโดนเพื่อนสนิททั้งสองตัวลากมาทำอะไรบ้าๆ และน่าอับอายมากถึง

มากที่สุด ส่วนไอ้กลุ่ม F4 เมืองไทยวัยกระเตาะอยู่ในห้องนี้ด้วย แน่นอนว่าไอ้คนเป็นลมยังนอนไม่ได้สติอยู่บนเตียง โดยมีดีเดย์ (ชื่อเต็มๆ ของไอ้ดีของฉันละ เริธามาให้ >O<) เอายามไปจ่อที่จุกให้อยู่

"มันจะพึ้นมัยเนี่ย" เขาว่าพลางหันมาเหลือบมองมือฉันที่ยังจับแขน เขาอยู่ด้วยสายตาเอือมระอา นิดหนึ่งนะตีน้อยของฉัน -,- นานๆ ที่ ขอ ลักนิตลักหน้อยนะจ๊ะ

"ไม่เก็นยี่สิบนาที่หรอ" ก็วีตอบแทนฉัน ฉันปล่อยมือจากแขนเขา เพื่อนของดีเดย์อีกสองคนที่นั่งรออยู่ตรงมุมห้องพากันมองมาที่ฉันอย่าง หวาดระวาง =_=;

ไม่ใช่แค่สองคนนั้นหรอค่ะ ตอนที่พวกเขาลากไ้หน้าหล่อชื่อเตอร์ ที่สลบไปมาห้องพยาบาล แล้วฉันตามมาด้วย ไอ้พวกบรรดาไทยมุงต่าง พร้อมใจกันแหวกทางให้ฉันอย่างไม่ต้องนัดหมาย แถมยังมองฉันเหมือน เป็นสัตว์ประหลาดอะไรสักอย่าง --

บางที่ถ้าเอาฉันไปขังในกรง แล้วให้ยัยเพื่อนเวรสองตัวเก็บค่าเข้าชม น่าจะได้เงินเยอะอยู่นะเนี่ย~

"มันมีเรื่องแบบนี้บนโลกด้วยหรอวะเนี่ย" ดีเดย์พึมพำกับตัวเอง แต่ฉันได้ยินชัดเต็มสองรูกู

"จริงแท้แนนอน *O*"

"เธออย่าทำสายตาแบบนั้นใส่ฉันได้มัย --"

"..." ใจร้ายที่สุด ชิระ

"เรอกลับไปก่อนเถอะ เตียวไอ้เตอร์ฉันดูแลมันเอง"

"-O-" แต่เบเนียงไม่ยากกลับนี้เจ้าคะ

"ไปได้เลย" ดีเดย์พยักพเิดหน้าไปที่ประตูห้องพยาบาล ตีน้อยไล่ฉันอะ TOT ฉันลุกขึ้นแล้วไปหีบกระเป๋จากเพื่อน แต่เรากลับดึงฉันไปไกลล์ มันพุดเบาๆ ให้ได้ยินกันแค่สามคน

"จะกลับมือเปล่ารีไ้"

"-O-;"

"เจอผู้ชายที่โดนตัวได้ทั้งที! ไม่ใช่ง่าย ๆ นะเบเบ้" เริธบโหลฉัน

